Volmaaktheid, onsterfelijkheid, almacht

22 oktober 1975
lezing 234

“Groeten en goddelijke zegeningen voor jullie allen, lieve vrienden.

Goddelijke liefde is als een onmetelijk weefsel van fijn gesponnen goud, dat het universum doordringt en iedereen en alles in heel de schepping omhult. Dit is een voortdurende staat van werkelijkheid, die in wezen altijd toegankelijk is. Het losgekoppelde denken ziet dit echter niet en plaatst zich als het ware buiten de genade. Maar het staat er niet werkelijk los van, dat lijkt alleen maar zo. En dan wordt voor het beperkte bewustzijn deze illusie werkelijkheid. Naarmate je groeit op je pad en steeds meer en diepere verbindingen ontdekt met jezelf, met wat nu al in je is, verbind je je uiteindelijk ook met jouw essentie, met die staat van genade die ik zojuist beschreef.

Je innerlijke universum is ook het uiterlijke universum, en omgekeerd. Er is in werkelijkheid geen scheiding. En zoals tijd een illusie is, zo is ook ‘innerlijk en uiterlijk’ een illusie, evenzeer als het een illusie is te denken dat jij afgescheiden bent van dat weefsel van goddelijke liefde. Ook dat ben je zelf, want jij bent een deel van dat weefsel. Dat wordt je niet alleen gegeven, dat is niet alleen voor je beschikbaar, maar je bent het zelf.

Welnu, vrienden, ik weet dat deze begrippen moeilijk te vatten en nog moeilijker te ervaren zijn in jullie huidige staat; een staat waarin een verdichting van energie en bewustzijn als het ware kleine kernen heeft geschapen. Misschien kan ik de vergelijking met een ‘luchtballon’ gebruiken om de aard of het leven van de materie voor jullie duidelijk te maken. In de onmetelijke oceaan van goddelijke werkelijkheid

bestaan hier en daar op luchtballonnen lijkende vormen en configuraties, die de producten zijn van bepaalde bewustzijnsstaten. Voor degenen die deze speciale verdichtingen geschapen hebben en in deze bewustzijnsstaat leven, lijkt die schepping uniek en op zichzelf staand. Daarbuiten lijkt er niets te bestaan, want wat door andere staten van bewustzijn en ontwikkeling is voortgebracht, kan niet in het vizier komen, kan niet waargenomen worden. De 'luchtballon' waar je in leeft, vertegenwoordigt jouw huidige realiteit. Het kan een totaal andere 'luchtballon' zijn voor anderen die je kunt zien en horen, maar die in een andere wereld leven en een andere configuratie geschapen hebben.

Het hogere zelf van de mens is natuurlijk de altijd aanwezige genade van God, deze mantel van liefde, waarheid en schoonheid die al het zijnde doordringt. Je hogere zelf kent werkelijkheidsstaten waar je bewuste denken niets van weet. Pas tijdens de reis naar je diepste wezen breid je geleidelijk de ervaring en de kennis uit die van je hoger zelf afkomstig zijn en in de geest van je bewuste persoonlijkheid doordringen. Datgene waarvan het hogere zelf weet dat het een feit is, dat het werkelijkheid is, wordt in de beperkte staat van waarnemen door het bewuste denken op een of andere manier vervormd en is dan niet meer helemaal wat het is. Met andere woorden, als de kennis van de waarheid, de kennis van het hogere zelf door het raster van het egobewustzijn wordt waargenomen, wordt diezelfde kennis op de een of andere manier onwaar, wordt ze op de een of andere manier vervormd.

In de lezing van vanavond wil ik praten over drie van die bijzondere werkelijkheidsstaten, die in het hogere zelf mooi zijn, maar in het egobewustzijn onwaar worden, de kern niet raken, vervormd en wat jullie misschien neurotisch noemen. Daarom moeten ze eerst op dat niveau van bewustzijn losgelaten worden, voordat ze op een dieper niveau opnieuw als waarheid kunnen terugkomen. Het is heel belangrijk dat je dit begrijpt. De mens is voortdurend in strijd omdat hij steeds denkt dat iets ofwel goed ofwel verkeerd is. Maar een en hetzelfde kan op het ene niveau waar zijn en op het andere onwaar.

De drie aspecten waar ik vanavond in onze lezing over wil praten zijn volmaaktheid, onsterfelijkheid en almacht. We zullen vergelijken hoe deze drie werkelijkheidsstaten ervaren worden in het bewustzijn van het hoger zelf en op het niveau van de persoonlijkheid. Ik durf te zeggen, vrienden, dat het jullie heel wat verder zal helpen als je echt in

je opneemt wat ik jullie hier probeer te geven.

Laten we beginnen met *volmaaktheid.* Het streven van het hogere zelf naar volmaaktheid is natuurlijk een gerechtvaardigde beweging. Want de ziel weet dat deze staat er werkelijk is als een levende, ademende realiteit op zich. Deze volmaaktheid van de spirituele entiteit is echter heel anders dan wat het ego zich daarbij voorstelt. Volmaaktheid is in werkelijkheid een altijd veranderende stroom. Er is niets statisch aan. Er is niets dat in tegenspraak is met iets anders. Waarheid, schoonheid en liefde manifesteren zich telkens op een andere manier die past bij de situatie. Daarom is volmaaktheid een voortdurend veranderende staat. Het egobewustzijn daarentegen vat volmaaktheid op als statisch en heel beperkt, het sluit uit in plaats van dat het insluit. Daardoor ontaardt het in perfectionisme en dan eist de dualiteit zijn tol: het ene lijkt goed en het andere slecht.

Het streven naar volmaaktheid vanuit het standpunt van het ego moet opgegeven worden om de volmaaktheid van het hoger zelf werkelijk te kunnen bereiken. Laten we eens nagaan wat de motieven voor volmaaktheid zijn op de twee niveaus: het niveau van de bewuste persoonlijkheid en dat van het hoger zelf. En laten we dan tegelijkertijd kijken naar enkele van de eigenschappen en karaktertrekken die in deze beide staten aan de dag treden.

Het motief van het hoger zelf - als er gezien vanuit hoger zelf al over een motief gesproken kan worden - om volmaakt te zijn en volmaaktheid te wensen, is liefde. Het is de erkenning dat alleen in een staat van zuivere liefde de schepping en het grote ontwikkelingsplan verder geholpen kunnen worden. God is volmaaktheid, daarom is het goddelijke zelf volmaakt - in wijsheid, liefde, schoonheid en eenheid, in de alles omvattende en onverdeelde werkelijkheid waarin wat goed en wenselijk is voor de een dat ook voor alle anderen moet zijn. Het is een ontspannen staat van zijn, waarin geen angst, trots of eigenzinnigheid bestaat. Volmaaktheid is er omwille van zichzelf, eenvoudig en puur. Het is een staat van diepe zelferkenning, die respect en liefde voor het zelf inhoudt, en evenzeer voor alle andere schepselen. Daarom hoeft er niets bewezen te worden. Het is een wijd open staat die geen formules en starre regels kent. De innerlijke vrijheid en zekerheid maken het de entiteit mogelijk spontaan te beslissen wanneer zacht te zijn en wanneer krachtig voor een standpunt op te komen. Er is geen sentimentele overgevoeligheid die angstig terugschrikt voor confrontatie. Er

is moed om afwijzing te riskeren omwille van hulp en waarheid, zonder op een extreme en kwetsende manier het eigen gelijk te verdedigen.

Overvloedig geven - de blije, krachtige uitdrukking van goddelijke werkelijkheid - gaat vloeiend over in de staat van positieve agressie of in de staat van zachte ontvankelijkheid en acceptatie. Volmaaktheid is een ademende, levende kracht die heelt, groeit en schept, omdat hij bestaat omwille van zichzelf. Het is een staat die voortdurend een verscheidenheid aan goddelijke kwaliteiten tot uitdrukking brengt, niet alleen liefde, waarheid, rechtvaardigheid en schoonheid, maar ook scheppende kracht, vitaliteit, ontelbare uitingen van het zelf en van het leven, omwille van het diep verankerde doel: het verspreiden van goddelijke werkelijkheid in heel de kosmische ruimte. Dit is een heel beperkte uitleg, vrienden, want er bestaan geen menselijke woorden om deze staat te beschrijven. Daarom moeten jullie je diepste gevoelens en de intuïtieve vermogens van je ziel gebruiken om te voelen wat ik hier wil overbrengen.

Hoe ziet nu het streven naar volmaaktheid er uit vanuit het ego, het niveau van de persoonlijkheid? Wat zijn hier de motieven en de houdingen? Er is duidelijk trots in het spel: de behoefte volmaakt te zijn, om beter te zijn dan anderen. In dat gevoel ligt al een totale vervorming van de werkelijkheid, een vervorming die ook weer heel moeilijk is uit te leggen. Alles wat ik hier kan zeggen, heb ik al vaak gezegd: als je op zo'n manier vergelijkingen maakt, leef je in de illusie dat er maar een beperkte hoeveelheid volmaaktheid beschikbaar is, zodat je jouw portie jaloers moet bewaken en iets van anderen moet afpakken om je doel te bereiken. Tegelijk lijkt de staat die een ander al heeft bereikt die van jou minder waard te maken. Zo gooi je, in je poging volmaakt te worden ten koste van anderen, duidelijk je eigen glazen in, want niets is minder volmaakt dan de innerlijke hebzucht, jaloezie en afgunst, de gespannen eerzucht en ijdelheid die hierin meespelen, om nog maar niet te spreken van de onvolmaakte, beperkte levensvisie, waarin een dergelijke exclusiviteit voor jou werkelijkheid schijnt.

Een andere vervorming in het streven naar volmaaktheid op het niveau van de persoonlijkheid hangt samen met de angst voor innerlijke onvolmaaktheid en het verborgen gevoel van waardeloosheid, die nooit eerlijk onder ogen worden gezien, begrepen en doorgewerkt tot in details en alledaagse kleine uitingen. In plaats daarvan zet je een

masker van perfectionisme op om de wereld en jezelf te bewijzen dat deze gevreesde en vermoede waardeloosheid niet bestaat. Volmaaktheid wordt dan een opgelegde oplossing voor de waardeloosheid die je niet wilt ervaren en onderzoeken. Dus hebben we hier ook te maken met vermijding en onwaarachtigheid. Je bent niet eerlijk omdat je niet wilt zien wat je werkelijk voelt en denkt over jezelf, maar liever je pretenties in stand houdt door de schijn na te jagen. Op het niveau van het ego is volmaaktheid naar buiten gericht, omwille van anderen, omwille van de schijn.

Als je vanuit een staat van onwaarheid naar volmaaktheid, een goddelijke staat zoekt, moet dat onechte zoeken wel leiden tot een starre vervorming, een karikatuur van de ware staat van volmaaktheid. In deze trotse, angstige en oneerlijke houding ontbreekt het je ook aan vertrouwen in je eigen diepere aard; daarom probeer je haastig de schijn op te houden dat je in een volmaakte staat verkeert, maar die heeft zich allerminst organisch ontwikkeld. De pretentie te doen alsof je volmaakt bent (dit kan op specifieke aspecten slaan, niet zozeer op de persoonlijkheid als geheel) impliceert een diepe oneerlijkheid van de kant van het lager zelf. In wezen is het bedrog, want je wilt het moeizame werk van het wordingsproces overslaan en het gewenste resultaat bereiken zonder de prijs ervoor te betalen. Dit leidt er dan weer toe dat je gevoelens van schuld en waardeloosheid toenemen, die diffuus blijven en niet helder en bewust aan te wijzen.

De opgelegde volmaaktheid - of liever het perfectionisme - is altijd blind en onzeker en daarom aan regels gebonden. Zij gebruikt de waarheid vaak op een misplaatste manier, in generalisaties die niet bij de situatie passen. Het zelf wordt dan ten onrechte zacht op momenten waar confrontatie en voor jezelf opkomen passend zouden zijn en het wordt intolerant en oordelend als acceptatie op zijn plaats zou zijn. Voor veel mensen lijkt een van deze beide houdingen ‘goddelijk’ of ‘juist’ en die houding wordt dan blindelings toegepast, omdat deze houding in de persoonlijkheid is ingebouwd. Omdat het diepe gebrek aan zelfvertrouwen niet onder ogen wordt gezien, wordt het altijd naar buiten geprojecteerd in een cynische, negatieve houding ten opzichte van de wereld. Een andere mogelijkheid is dat je je een onecht zelfvertrouwen aanmeet, voor de uiterlijke schijn. De oordelen over jezelf die niet openlijk onder ogen worden gezien, vervormen de persoonlijkheid tot iemand die altijd gelijk wil hebben en streng is jegens anderen. Mensen die overdreven religieus zijn, vervormen de

werkelijkheid vaak op die manier en rationaliseren hun kleingeestige houding met religieuze leerstellingen. Maar het is ook mogelijk op een andere manier je zelfverwennerij en schuldgevoel te projecteren, namelijk door al te toegeeflijk en sentimenteel te worden, zodat je een onechte, maskerachtige acceptatie ontwikkelt die alleen maar schijn is.

Jullie kunnen heel duidelijk zien, vrienden, dat je je aanspraak op volmaaktheid moet opgeven ter wille van waarachtigheid en nederigheid om je onvolmaaktheid te accepteren. En dat is nu juist de drempel waar je overheen moet om geleidelijk ruimte te maken voor de altijd aanwezige en zich ontvouwende volmaaktheid van je ziel, een volmaaktheid die je zo anders zult ervaren wanneer je haar op deze manier benadert. De nederigheid om perfectionisme op te geven, de eerlijkheid om de prijs te betalen voor je langzame ontwikkeling tot een echt volmaakt wezen, zijn onmisbare voorwaarden; in feite zijn het al aspecten van volmaaktheid. Het lijkt misschien paradoxaal: door nederig je beperkingen en je onvolmaakte staat te accepteren, door er creatief, opbouwend en op specifieke punten naar te kijken, zodat je ze gaat begrijpen en verbanden gaat zien, breng je de Goddelijkheid binnen in jou al tot uitdrukking.

Laten we nu kijken naar *onsterfelijkheid*. Ook hier is de staat van de ziel, de werkelijkheidsstaat die aan het hogere zelf bekend is, onsterfelijkheid. Maar als het bewustzijn geen verbinding heeft met het hoger zelf, wordt de boodschap daarvan ook in dit geval verdraaid en bereikt de vertaling van dit besef het bewuste denkproces als angst voor de dood, net zoals de boodschap van het hogere zelf dat volmaaktheid mogelijk is de bewuste persoonlijkheid bereikt als angst voor onvolmaaktheid. De angst voor de dood zegt eigenlijk op het diepste niveau: “Ik wil de staat van onsterfelijkheid ervaren waarvan ik weet dat die bestaat, hoewel ik tijdelijk gevangen zit in de dualistische ‘luchtballon’ van leven tegenover dood, een of/of situatie.” In die beleving, in die visie zie je wanneer je in de ene kant zit de andere niet en ben je bang de ene kant voor de andere op te geven.

Angst voor de dood impliceert ook gebrek aan vertrouwen in de altijd durende werkelijkheid van alle leven, van alle bewustzijn. Als echter eigenzinnigheid en angst het bewuste denken van de persoonlijkheid motiveren, wordt deze waarheid van de onsterfelijkheid vervormd en wordt deze gezocht om aan de angst voor de dood te ontkomen. Het aannemen van spirituele waarheden en spirituele beginselen over

onsterfelijkheid om het gevoel waarin angst voor de dood nog bestaat te ontkennen, is een neurotisch symptoom. De persoonlijkheid is bang om door de tunnel van zijn eigen angst te gaan. Alleen als je die tunnel moedig onder ogen ziet - zoals je met alle angstwekkende gevoelens moet doen - en er doorheen gaat, zal het eeuwig leven een ervaren werkelijkheid voor je worden, of je nu in of buiten je lichaam bent.

De motivatie voor het geloof in onsterfelijkheid speelt hier een enorme rol. Als je je angst voor de dood en je gebrek aan vertrouwen verbergt, als je verbergt dat je geen verbinding voelt met je innerlijke schepping van deze duistere angst en er de waarheid van buitenaf overheen legt, dan kun je maar beter je ideeën over onsterfelijkheid laten varen en je sterfelijkheid accepteren, totdat je in waarheid onsterfelijk kunt worden.

En laten we nu kijken naar het derde onderwerp: *almacht*. Ook hier geldt weer dat de ziel, in haar staat van ultieme werkelijkheid, haar eigen almacht en haar eigen goddelijkheid kent, evenals haar scheppingskracht, haar kracht om te helen, haar kracht om werelden te scheppen en het zelf te herscheppen in ontelbare vreugdevolle vormen, om deze vormen weer te ontbinden en te herscheppen.

Net als de twee andere staten wordt deze staat van almacht door de bewuste persoonlijkheid vaag en op vervormde wijze waargenomen. Als deze vervormde boodschap vanuit het hoger zelf door de smalle koker komt van het kanaal dat tot dusverre nog maar amper aanwezig is, dan manifesteert deze zich als de kinderlijke aanspraak op almacht die, zoals jullie allemaal weten, bij kinderen aanwezig is, maar evenzeer in de infantiele kanten van de volwassene. In die vervormde, onrijpe staat eist de eigenzinnigheid totale almacht: “Ik wil het op mijn manier, er mogen geen belemmeringen zijn en geen uitstel, wat het ook kost aan anderen. Ik wil op stel en sprong mijn zin hebben, wat de consequenties ook zijn.” Die betekenis die de uiterlijke persoonlijkheid aan almacht geeft, houdt hardnekkig vast aan magische oplossingen, bedoeld om de confrontatie met je zelfgeschapen werkelijkheid van dit moment uit de weg te gaan: bijvoorbeeld de noodzaak om je bezig te houden met frustratie, pijn, moeilijkheden en strijd; om ervan te leren; om eraan te groeien enzovoort. Het is duidelijk dat dit destructief is. Het houdt zelfzucht in, liefdeloosheid, een niets ontziend en zelfs wreed omgaan met andere mensen, niet realistisch zijn (denken dat obstakels wel zullen verdwijnen alleen maar door het te willen, in

plaats van ervan te leren door ze te accepteren en ze aldus te transcenderen), een beperkte kijk op de werkelijkheid van de schepping, gebrek aan geloof of vertrouwen en opnieuw het bedrog dat de inspannende strijd van groeien uit de weg wil gaan. Het is daarom duidelijk noodzakelijk dat het groeiende, rijpende individu deze aanspraak op almacht en magie, met alle negatieve trekken die deze met zich brengt, prijsgeeft en de nederigheid heeft om zijn eigen beperkingen te accepteren. Dan pas kun je de poort doorgaan en geleidelijk je eigen scheppingskracht uitbreiden. Maar dit vindt dan plaats op dat andere niveau en op een totaal andere manier.

Het motief van het hoger zelf om de ware goddelijke staat van almacht te ervaren heeft niets te maken met trots, eigenzinnigheid of angst. Het sluit andere mensen niet uit, maar betrekt ze er altijd bij. Het is wederom een krachtig, helder vermogen van zelfexpressie dat nooit inbreuk maakt op anderen. De almacht die vanuit de onrijpe staat wordt nagestreefd, maakt altijd inbreuk op anderen en wil hen beperken omwille van eigen grotere macht. Je probeert er anderen mee te onderwerpen en als werktuig te gebruiken voor je eigen almacht. In de goddelijke staat van almacht verheug je je over de gelijkwaardige staat van almacht van anderen; nooit is er machtsstrijd tussen entiteiten die in deze staat verkeren.

Laten we eens bekijken, lieve vrienden, hoe je een staat moet prijsgeven om hem op een ander niveau en op een andere manier terug te krijgen. Je moet dan tijdelijk het doel uit het oog verliezen. Je moet je aanspraak op volmaaktheid vanuit je ego opgeven, want het ego redeneert vanuit zijn angst, trots, vergelijking, ijdelheid en vrees tekort te schieten. Je moet de nederigheid hebben om je eigen onvolmaaktheden te zien en dat is op zichzelf al de zekerste en snelste weg om meer volmaakt te worden.

Je moet je geloof in onsterfelijkheid opgeven, hoewel dat geheel juist kan zijn, tijdelijk opgeven, want ondanks je opvattingen daarover kun je de verandering en verschuiving in bewustzijn die plaats vindt wanneer je je lichaam achterlaat nog niet op het niveau van je gevoelens ervaren en bevatten. Voor jullie allemaal zijn dit alleen nog maar woorden. En als je deze woorden gebruikt om je vage onrust, je zorg en je angst voor die onbekende staat te ontkennen door er de ware principes en feiten van het grotere leven overheen te leggen, dan is het van belang dat je ze tijdelijk opgeeft. Dan moet je je angst en je

gepieker, je ongerustheid en heel je gevoel dat je het spoor bijster bent, toegeven. Want je komt werkelijk voor een muur te staan waar je nu nog niet doorheen kunt. Het is waar dat je die muur zelf gemaakt hebt. Het is waar dat die muur er is omdat je geen verbinding hebt en omdat je denken zich afspeelt binnen de speciale 'luchtballon' van jouw verdichte werkelijkheid. Maar die zelfgeschapen muur kan alleen maar afbrokkelen als je zijn bestaan accepteert en jezelf toestaat de gevoelens te voelen die deze muur in je oproept. Je hoeft je ideeën niet op te geven, maar je moet toegeven dat het alleen nog maar ideeën voor je zijn, dat je gevoelens daar nog ver vanaf zijn en dat je eigenlijk bang bent voor die zwarte muur van het onbekende waar je doorheen moet.

Je moet praktisch elke dag van je leven door dergelijke muren van het onbekende heen als je ten volle wilt leven en jezelf niet in beperking en armoede wilt houden. Hoe meer je hiertoe bereid bent, hoe meer de muren zullen afbrokkelen, zelfs de Grote Muur. Daardoor wordt het mogelijk die verschuiving in bewustzijn waarlijk te ervaren, ook al leef je nog in je lichaam. In je padwerk ga je door muren van onbekende verschrikkingen als je je verbindt aan je gevoelens die je eerst ontkend hebt: pijn, haat, afwijzing van jezelf, schuld, woede, alle schakeringen van angst en verschrikking, evenals de vaak nog meer gevreesde gevoelens van liefde, seksualiteit, geluk en eenheid. Naarmate je in deze gevoelens leert gaan, ondanks je aanvankelijke angst, ga je door die zwarte muren en ervaar je een heerlijke nieuwe vrijheid, een prachtige bevrijding en verrijking. Een tevoren onbekende staat wordt bekend. Het helpt je geen zier tegen jezelf te zeggen dat je echt gelooft dat je niet bang voor die gevoelens hoeft te zijn, zolang je vermijdt ze te ervaren en vermijdt door de donkere tunnel te gaan die ze lijken te zijn. Alleen als je dat wel doet, bevrijd je je er werkelijk van, zodat je angst ervoor nooit meer in dezelfde mate zal terugkeren. Als je dit iedere keer doet wanneer er weer een restje angst voor een gevoel in je opborrelt, blijft er uiteindelijk geen spoortje angst voor enig gevoel of voor enige staat in je over. En precies zo gaat het ook met de grote angst voor de schijnbaar laatste tunnel.

Als je de expansie naar nieuwe gebieden in je dagelijks leven met open armen tegemoet treedt en deze niet meer belemmert, omdat je nu het fundamentele vertrouwen en de moed hebt om een onbekende staat in te gaan, dan maak je het onbekende tot het bekende. Al het onbekende dat je vreest - of het nu een gevoel is dat jij als negatief bestempelt of een nieuwe ervaringsstaat die werkelijk positief is - lijkt en is daarom

voor jou een zwarte muur waar je bang voor bent en die je wilt vermijden; en daardoor wil je verhinderen dat de altijd stromende beweging van het leven in je zijn natuurlijke loop neemt. Door tijdelijk je uiterlijke opvattingen, je hoop, je principe of theorie over onsterfelijkheid los te laten en de angst voor sterfelijkheid te accepteren, kun je door zo'n zwarte muur heenkomen en onsterfelijkheid werkelijk als een ervaringsfeit realiseren. En zo is het ook met volmaaktheid, met almacht en met vele andere werkelijkheidsstaten die we hier niet hebben besproken. Dit geldt trouwens ook voor de gevoelens waar je bang voor bent: pas als je er doorheen gaat, zul je de ware staat ervaren die je echt het bewijs levert dat je niet bang voor deze gevoelens hoeft te zijn.

Wat *almacht* betreft zijn jullie al uitgebreid op je pad aan het werk. Je ontdekt dat het kind in je almacht en magische oplossingen eist en je brengt die eisen en verlangens en de woede wanneer ze niet vervuld kunnen worden tot uitdrukking. Je leert de beperktheid van je huidige persoonlijkheid accepteren. Die persoonlijkheid ís beperkt en je hebt nederigheid nodig om dit te accepteren. Je hebt vertrouwen nodig om op te kunnen geven wat je nu onmiddellijk denkt te moeten hebben, vooral als dat een sterke beweging is die geen acht slaat op het ritme van het leven, van je eigen leven en dat van anderen. Alleen door die daad van liefde, fatsoen, vertrouwen, eerlijkheid en nederigheid kun je vervolgens, op een volkomen nieuwe en andere wijze, weer tot almacht komen. Jullie ontdekken reeds in toenemende mate nieuwe macht, nieuwe scheppingskracht, nieuwe mogelijkheden en nieuwe intuïtieve vermogens die je tevoren nooit voor mogelijk had gehouden. Ze zijn een rechtstreeks gevolg van het opgeven van de misvormde versie van volmaaktheid, onsterfelijkheid en almacht en van andere staten waarin je je geleidelijk moet ontwikkelen.

Jullie kunnen zien, vrienden, dat werkelijkheidsstaten op het niveau van kosmische waarheid en schepping, wanneer ze door de beperkte opening van het ego worden gefilterd en door de bewuste persoonlijkheid verkeerd worden begrepen en vervormd, *veranderen in leugens en neurotische symptomen in plaats van goddelijke waarheid te blijven.*

De verwarring van de mensheid omtrent deze staten op dit tijdstip in jullie geschiedenis is heel betekenisvol. Laten we de evolutionaire beweging eens vanuit dit gezichtspunt bekijken. Vroeger, toen de

religie in het leven van de mensheid nog een belangrijke rol speelde, werd de waarheid als noodzakelijk principe aangenomen. Op dit punt van ontwikkeling moest de mensheid deze beginselen eerst verstandelijk beschouwen, zonder ze ook maar enigszins emotioneel te kunnen beleven. Maar dit was een noodzakelijk begin in een bepaald stadium van ontwikkeling. Zo gaat het altijd: een nieuw idee moet eerst overdacht worden voordat het in het diepere bewustzijn kan worden opgenomen. Deze nieuwe, ware ideeën moeten van buitenaf komen om het opengaan van het kanaal te vergemakkelijken, opdat ze vervolgens vanuit het innerlijk zelf kunnen worden gedragen en ervaren. Hoger ontwikkelde groeperingen in bewegingen voor innerlijke godsdienstigheid wisten altijd al dat deze staten van volmaaktheid in de mens aanwezig zijn als potentieel dat verwerkelijkt moet worden. Zij wisten dat God binnen in je is en ze namen dat altijd als vaststaand aan. Het kon in die tijd echter niet meer zijn dan een theorie en een ver verwijderd doel. Deze waarheid werd toen door het trotse, overheersende en angstige ego misverstaan, verkeerd weergegeven en misbruikt, zodat staten van volmaaktheid werden geforceerd, geveinsd of met straf afgedwongen om op deze wijze de angst voor het onder ogen zien van die plekken in de persoonlijkheid waar deze staten nog niet konden bestaan, te verminderen.

Deze misverstanden en dit misbruik, deze gevaarlijke vlucht voor de noodzakelijke ontwikkelingsstappen, vereisten een nieuwe beweging in jullie geschiedenis die samenging met het ontstaan van de psychologie. Naarmate deze zich ontwikkelde, werden dit soort verwrongen uitingen onderkend als bedrieglijke schijnoplossingen. Ze werden omschreven als neurotische staten, die een meer gerijpt individu op natuurlijke wijze achter zich laat, in elk geval tot op zekere hoogte. In de beste gevallen werden - door toedoen van de psychologie - beperkingen, onvolmaaktheid en sterfelijkheid geaccepteerd.

Toen echter begon ook deze heel belangrijke psychologische beweging als gevolg van de dualistische staat te ontaarden, omdat zij uit het oog verloor dat er nog een volgende stap moest worden genomen. Er moest nog een ander niveau bereikt worden waarin het onware weer waar kon worden. Wat de drie onderwerpen van deze lezing betreft: volmaaktheid, onsterfelijkheid en almacht bestaan werkelijk. Een totale ontkenning van deze staten door de psychologie is dus al even onwaar, alhoewel eerst noodzakelijk om de groeicurve te kunnen volgen.

In de nieuwe tijd, waarin alles leidt tot de ontdekking van en de vereniging met de innerlijke niveaus - een vereniging van de dualiteiten, van het of/of beginsel - zullen jullie ontdekken dat je niet volmaakt bent, maar dat je evenmin voor altijd volmaaktheid hoeft op te geven; dat je nu niet onsterfelijk bent, maar dat je evenmin voor altijd onsterfelijkheid opgeeft; dat je nu niet almachtig bent, maar ook niet voor altijd beperkt en afgescheiden hoeft te blijven. Jullie zullen ontdekken dat verschillende waarheden van toepassing zijn op verschillende niveaus. Op het uiterlijk niveau van je persoonlijkheid ben je inderdaad niet volmaakt, ben je inderdaad sterfelijk, ben je inderdaad verre van almachtig. Maar in je innerlijk zijn absolute volmaaktheid, onsterfelijkheid en almacht nu al aanwezig. Echter, alleen als je je eis opgeeft om ze nu meteen al tot je beschikking te hebben, zul je weten wat volmaakt en wat onvolmaakt is, wat leven en wat dood is, wat kracht en wat zwakheid is.

Als je in dualistische verwarring verkeert, weet je dat niet. Je denkt vaak dat je weet wat volmaakt en wat onvolmaakt is, maar je weet het niet omdat je de kettingreacties niet begrijpt en doorziet, omdat je geen inzicht hebt in de dynamiek. Je gelooft dikwijls dat iets dood is, terwijl het in werkelijkheid leeft en dat iets leeft, terwijl het in werkelijkheid dood is. Je denkt bijvoorbeeld dat je leeft, terwijl je je vermogens dempt om te voelen, om diep te ervaren en om met het leven mee te vibreren. En als je door de poort glipt, denk je dat je dood bent. Zelfs tijdens je leven in je lichaam geloof je dat het ervaren van je pijn en angst en je vermeende waardeloosheid de dood is en dat dit je zal vernietigen. Als je de moed verzamelt om er werkelijk doorheen te gaan, kom je tot de ontdekking dat je nieuw leven gewonnen hebt. Eigenlijk is er juist in die gevoelens die je vreesde ‘als de dood’, zoveel levensenergie, zoveel ingehouden levenskracht die je bewust gedempt hebt. Zo zien jullie, vrienden, dat zelfs maar het weten wat het een en wat het ander is, nu niet werkelijk mogelijk is op het niveau van de persoonlijkheid, van het bewuste denken. Nu je dit weet wil je misschien graag leren om je niet langer vast te bijten in de volmaaktheid, de onsterfelijkheid en de almacht die ontstaan uit angst, gebrek aan vertrouwen, zelfhaat, een beperkte visie, trots, ongeduld of wantrouwen. Je zult leren ze los te laten als je door de gevoelens heengaat die je dwingen om in die staten te verkeren. En dan zul je door poorten, tunnels en muren heengaan.

Ik wil nog iets anders zeggen over de verbinding tussen het bewuste

denken en het hogere zelf. Uit het voorgaande zal duidelijk zijn dat er schade optreedt als de verbinding slechts gedeeltelijk is en als dat feit niet duidelijk wordt begrepen. Hetzelfde proces dat ik uitgelegd heb voor deze drie aspecten, kan op vele andere manieren bestaan. Ik bedoel beslist niet dat het bewustzijn niet moet proberen zich met het hoger zelf te verbinden, integendeel natuurlijk. Maar het is belangrijk te weten dat een mooie opening op één gebied geen garantie biedt dat eenzelfde opening op alle andere gebieden bestaat. Er zijn mensen die een goed kanaal en een goede verbinding met hun eigen hoger zelf tot stand gebracht hebben. Op dat gebied kan er een mooi, stromend kanaal zijn, waar het bewuste denken werkelijk geïnspireerd, geleid en onderricht kan worden door de innerlijke God. Maar als de bewuste persoonlijkheid dan gelooft dat dit feit betekent dat hij of zij nu werkelijk 'veilig' is en op alle gebieden die verbinding heeft, kan dat gevaarlijk worden. Waar je niet verbonden bent, is het kanaal niet open en laat het niet door, hoe open en waarachtig het ook kan zijn op een ander gebied. Het is een grote vergissing aan te nemen dat een open kanaal de garantie geeft dat het de blinde vlekken die nog in de persoonlijkheid bestaan naar waarheid kan onderrichten of ze zelfs maar kan aanwijzen. Waar de persoonlijkheid nog weerstand heeft, geblokkeerd of in de verdediging is en er belang bij heeft deze houding niet te leren kennen of toe te geven, daar kan het open kanaal niet functioneren.

Dit is een specifiek gevaar op de weg naar het openen van je kanaal. Velen zijn hier gestruikeld. Voordat zo'n kanaal opengaat, bestaat dit gevaar niet in dezelfde mate; dan zijn er andere gevaren. Maar zodra een kanaal tot stand is gebracht, ontstaat op de een of andere manier het idee dat het Goddelijk Zelf, dat zo prachtig functioneert en communiceert, overal de blinde vlekken kan aanwijzen. Zo iemand raakt dan in zichzelf opgesloten. De nog bestaande trots kan hem of haar afsluiten voor elke hulp van buitenaf, van mensen die misschien veel beter kunnen aanwijzen wat het kanaal niet kan onthullen. Nu een steeds groter aantal van jullie dit nieuw ontsloten kanaal als een onmetelijke bron van vreugde en kracht ervaren, wil ik jullie hier speciaal voor waarschuwen, zodat je de valkuilen kunt vermijden. Vele hoog ontwikkelde spirituele vernieuwers en kanalen zijn later ontaard omdat ze geen acht sloegen op deze dynamiek. De innerlijke God dwingt het zelf nooit tot iets wat het zelf niet actief zoekt. Dit is een wet die altijd opgaat. Daarom is het zo essentieel je padwerk voort te zetten met een helper en met je vrienden in groepen - misschien in een

andere zin - zelfs nog meer nadat het kanaal begint te werken.

Vraag je diep in jezelf af waar je nog weerstand hebt en jezelf verdedigt, waar je vasthoudt en er belang bij hebt iets dat je bedreigend lijkt niet toe te laten. In de mate dat je kunt erkennen dat je zo'n houding hebt, ben je al beter af, want dan heb je gereedschap om eraan te werken en dan kun je begrijpen dat dit je waarneming van de werkelijkheid en je kanaal naar je hoger zelf beperkt. Zelfs waar het open kanaal al functioneert, kan het verkeerd vertaald en misbruikt worden om die weerstand te laten voortduren. Dergelijke vervormingen bestaan niet alleen met betrekking tot de drie aspecten die ik hier heb besproken, maar op vele gebieden van het leven, teveel om hier op te noemen. Maar wees je bewust van deze mogelijkheid! Een onvolledig geopende staat van ontvankelijkheid, een staat van verdediging, vervormt de boodschappen vanuit het hoger zelf, of die nu komen als een verlangen, een streven dat niet duidelijk wordt uitgesproken of in de vorm van feitelijke instructies en woorden.

Jullie pad is werkelijk een gezegende onderneming. Konden jullie het verschil maar eens zien in je innerlijk landschap na de eerste stappen die je hebt gezet, en dat zijn altijd de moeilijkste. En konden jullie het nog stralender, nog ruimere innerlijke landschap maar eens zien, waar je zelf zult wonen wanneer je verbintenis aan alles in jezelf en aan de waarheid van al het zijnde voortdurend vernieuwd wordt en in je wortelt. Als je vertrouwen leert hebben tijdens sombere perioden van je leven, zullen deze perioden korter worden (en ze zijn al korter geworden) naarmate je verder gaat op je pad. Ze worden minder angstwekkend en komen steeds minder voor. Ga door op jullie prachtige reis, er is geen mooiere.

Jullie zijn allemaal gezegend op de diepst mogelijke manier. Iedere stap op je weg in liefde en vertrouwen doet jullie extra zegen toekomen. Wees je God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1975.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Perfection - Immortality - Omnipotence'.
Vertaling door An van Dijk in 1986; herzien in 2000 door Wil Claessens.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010